

zeventiende jaargang

V

oktober 1965.

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA

NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra-Stichting

Van ons is heengegaan MEVR. W.G. BANGMA-JANSMA.

Bij haar begrafenis op het kerkhof te Westermeer mochten wij aanwezig zijn. Mevr. Bangma was een medewerkster van ons familieblad.

Zij verzamelde de advertenties uit de dag- en weekbladen en stuurde deze aan ons op.

In dankbaarheid gedenken wij haar arbeid.

Wij wensen neef Bangma en zijn kinderen sterkte toe om het verlies te dragen.

De Voorzitter.

Iets over de Amsterdamse Schutterij.

"Daar hei-je de schutters,
daar komen ze an,
die mannetjesputters van Amsterdam".

Dit zijn een paar regels uit een liedje van onze dichterzanger Speenhoff.

Vóór hem heeft Gerrit v.d. Linde alias De Schoolmeester, de draak met hen gestoken. Hij laat Barend de Schutter in een "Krijgsromance van den ouden tijd" aan zijn zoontje vertellen, hoe dapper en flink de schutters zijn.

"Ziet gij dien officier, mijn telg,
die ginds te paard gezeten,
door ieder, die hem hier omringt,
overste wordt geheeten?

Hij draagt vergeefs geen krijgsrapier,
misgaders twee pistolen,
waar hij den dood op 't lijf mee
jaagt van Belgen en Spanjolen.

En ziet gij d'anderen officier, die,

met twee epauletten.

De legermacht, aan hem toevertrouwd,
in beweging weet te zetten?

Dit is 'n heldenpaar, mijn kind,
verschrikbaar koen in 't strijden.

Doch die zich in den vrede thans
met ons en mamalief verblijden."

Nog een gedicht uit de eerste helft van de 19e eeuw:

"Een schutter geeft met vreugd zijn tijd,

dien hij missen kan van zijn zaken,

Daar staat hij in zijn schilderhuis
te rooken dit puik der soldaten.

Hij heeft met vreugd' in 's lands
veegen nood, zijn affaire en zijn
huisgoon verlaten.

Daar staat hij met zijn stoppelbaard

en knevels aan als een borstel,

en roept: Kom, vijand, val me

maar aan om te zien hoe 'k

voor 't vaderland worstel!

De schuttersgilden speelden in de middeleeuwen en nog lang daarna een voornamelijk rol. Ze zijn zo oud als de steden zelf. Want als een plaats stedelijke rechten kreeg van de graaf, dan had ze meteen het recht en ook de plicht om haar privilegiën te verdedigen.

De schutters hadden meestal tot patroon Sint Joris (de bestrijder van de draak) of Sint Sebastiaan (die aan een boom gebonden met pijlen doorboord werd).

Ze hadden bij hun gildehuizen een ruime hof, waarin ze zich oefenden in het schieten.

Hun gebouwen droegen daarom de naam van "doelen".

Aan het hoofd stond de Koning die een raad had van overlieden met een deken.

De stadsregering zorgde voor de nodige inkomsten ter vergelding van hun diensten en bestrijding der onkosten.

De diensten bestonden in het beschermen der wet.

Bij alle feesten traden de schutters op de voorgrond. Als er oorlog kwam, liet de Graaf hen "ter heirvaart kundighen".

Als er onrust was in of buiten de poorten werden ze bij kloklslag opgeroepen. Als het rumoerde stonden ze pal om de rust te herstellen.

Werd een vorstin of vorst ingehaald, dan trokken de schutters

met hun kleurige wapenuitrustingen met ontplooide vaandels aan het hoofd van de stoet en tijdens het verblijf der aanzienlijke gasten vormden ze de eeregarde. Als de Kerk feest vierde, trokken ze mee in de processie.

In hun doelen hadden hun maaltijden plaats. Onze grote schilders (v.d. Helst b.v.) hebben die feestmaaltijden vereeuwigd. Daar zijn ook andere souvenirs van hun gloriëtijd bewaard. Mag ik er een noemen?

De grote bekers van het St. Sebastiaansgilde.

Speenhoff zegt van de schutters van zijn tijd:

"Ze hebben zoo'n lof,
dat komt van 't bitter en 't plichtsbef."

Nu plichtsbef, dat hadden die mannetjesputters!

Ze kenden hun waarde en ze voelden zich de stedelijke ridderschap. Bittertjes dronken ze echter niet en jenever ook niet; die waren toen nog niet "uitgevonden". Maar bier en wijn bij kroezen en bij kannen.

Op de voornaamste heilige dagen (vooral op St. Sebastiaansdag) werden de blommetjes buiten gezet. Na de plechtige dienst in de oude kerk trokken ze in optocht met vaandels en trommels en trommelaars naar hun clubgebouw.

De wereldlijke en kerkelijke autoriteiten waren ook van de partij. De zilveren schotels, lampetten, drinkhorens, wijnkannen, bekers en schalen prijkten op de disch.

De "Koning" had een zilveren halsketen om en zijn scepter in de hand of naast zich op tafel.

Uit het rekenboek van de Handboogschutterij uit het jaar 1534 blijkt, dat de schutters werden onthaald op: "vogelen, hoenderen, konijnen, werenvleis (schapenvlees) snoek, beers. Het volk stond zich te vergapen en elkander te verdringen vo(de open ramen en soms werd een deel der overgebleven spijzen onder de menigte geworpen. Dan vochten, tot groot vermaak der aanschouwers, de "schobberdebonklopers" om een brok en trokken elkaar de kluiven uit de mond.

Bij het feestmaal van de Handboogschutters in 1540 waaraan ruim 200 personen deelnamen, werd geconsumeerd: 1 os met nog 80 pond vlees er bij gekocht, 3 schapen, 32 konijnen, 8 ganzen, 34 hoenders, zalm en andere vis, brood, boter, kaas, oranjeappelen, twee pijpen Franse wijn, drie tonnen Rostokker en drie tonnen jopenbier.

De bloeitijd van de schuttersgilden was van de 14e tot het midden van de 16e eeuw. De tijden van onrust, de godsdienst-

twisters hebben ze tot verval en aan hun eind gebracht. Ze werden vervangen door de stedelijke burgerwacht. Hiermee ving een nieuw tijdperk aan. Het wezen der schutterij veranderde geheel. Het aristocratische verdween.

De stedelijke schutterijen, burgerwachten met meer of minder algemene dienstplicht hebben getoond als nodig was, niet onder te doen bij hun voorgangers in liefde voor het vaderland.

In 1907 is de schutterij vervangen door de Landweer. Ik wil mijn artikeltje over de schutters eindigen met een paar gedichten van de schoolmeester.

Mijn zoon! indien men de Schutters uit
Dit oogpunt nu maar wil beschouwen,
Dan blijkt het terstond, hoe veilig men hun
's Lands defensie kan toevertrouwen.

Ja, wakkere Schutters! zoo lang als gij
Onze grenzen verdedigt en kusten
Zeggen wij, als wij 's nachts naar bed toe gaan,
Maar 't Vaderland: "wel te rusten".

Leefbare eenheid

De voorzitter vroeg mij een bijdrage te leveren over de stad Alkmaar: "of", zo voegt hij hier aan toe, "is dit niet zo geschikt?" Nu durf ik over de geschiktheid niet te oordelen in die zin of de geschiedenis van Alkmaar interessant is voor een familieblad. De beoordeling daarvan laat ik gaarne aan de redactie over. Maar wel weet ik, dat mijn geschiktheid tot het geven van een dergelijke bijdrage nihil is. Want ik ben geen Alkmaarder. In grote lijnen: ik was 27 jaar Haarlemmer, 9 jaar Heiloënaar, 21 jaar Alkmaarder en nu ongeveer 4 jaar Koedijker. U ziet nogal een mengelmoes.

Nu is het natuurlijk, desnoods met behulp van enkele boeken, wel mogelijk om van elk van deze plaatsen wat bijzonderheden te noteren. Het zij historische, het zij meer in V.V.V. trant. Maar dan blijft alles neutraal, verstandelijk. En juist in een familieblad is, naar ik meen, een meer door het gevoel ingegeven artikel op zijn plaats.

Daarom ben ik mij eens gaan afvragen in welke van de vier genoemde plaatsen heb je nu het meest "geleefd". En dan is

het merkwaardig, dat zowel bij mij als bij mijn vrouw, beiden geboren Haarlemmers, dus stedelingen, zonder enige reserve de namen van de twee kleinste plaatsen Heilo en Koe-dijk naar boven komen. Dat wil dan zeggen, het Heiloo, zoals wij dat gekend hebben, het bescheiden dorpje zuidelijk van Alkmaar. Niet de grote forensen-gemeente, zoals het nu geworden is.

De vanzelf opkomende volgende vraag luidt dan: "Hoe komt dat? Wat is daar de oorzaak van?" En weer bij mijzelf te rade gaande, luidt dan het antwoord: "Omdat ik daar mijzelf kon zijn en omdat ik wist tot een gemeenschap te behoren, waar ik deel aan had".

In Haarlem had je dat niet. Natuurlijk, als Haarlemse jongen was je blij, wanneer het roemruchte H.F.C. won van het niet minder roemruchte Haagse H.V.V., of wanneer Haarlem het Amsterdamse Ajax versloeg, maar erg diep ging dit niet. Als het er op aankomst, was je nog meer gebonden aan de wijk, dan aan het geheel. Een jongen van het Leidschkwartier hoorde niet thuis in de Kleverparkbuurt en wie in de Amsterdamsebuurt woonde voelde weinig band aan het Rozenprieel. Alkmaar is veel kleiner dan de provinciale hoofdstad van Noord-Holland. Zo echt de situatie, die wel eens genoemd wordt "te groot voor een servet en te klein voor een tafellaken". Met al de gevolgen van het groot willen zijn en toch kleinsteeds blijven denken.

In de dorpen daarentegen voelt men meer de eenheid, het samengaan, het bij elkaar horen. Natuurlijk zijn daar soms ook de dorpsroddel en de eindeloos terugkerende dorpskwesties. Maar ondanks dat is er toch de band aan de gemeenschap, het behoren tot een geheel, dat men kan overzien. En dat is het wat een mens nodig heeft, namelijk te behoren tot een eigen gezin, een eigen familie, een eigen groep.

Daarom geloof ik ook niet, dat het een gelukkige greep is van degenen, die de laatste jaren regeerden, om grote gemeenten steeds verder uit te breiden ten koste van de omringende kleine. Nog afgezien van het nadeel van een steeds groter wordende administratie en de daaraan onontkoombaar verbonden ambtenarij, is het meest fatale, dat er geen "eigen" meer is. Een gemeente als Amsterdam bestaat nog slechts voor een klein gedeelte uit echte Amsterdammers. Het overgrote gedeelte van zijn inwoners is van buiten gekomen en krijgt door de grote uitbreiding nooit de gelegenheid om Amsterdamer te worden of tot een andere eenheid te gaan

behoren. Daarom geloof ik, dat men, om nu maar één voorbeeld te noemen, in een stad als Brussel een veel beter oplossing heeft. Als stad, als representante hoofdstad, doet Brussel zeker niet onder voor Amsterdam. In leefbaarheid heeft het alle voordelen van de ene stadskern met de daarmee verbonden omliggende zelfstandige gemeenten. Onze tijd is de tijd van de massa-productie. Bijna alles wordt massaal geproduceerd en zo onder de massa gebracht. Dat heeft economisch enorme voordelen. Dat heeft ook het voordeel, dat onder bereik van de massa komt, wat anders voor enkelingen gereserveerd zou zijn.

Bij dit alles mag echter niet worden vergeten, dat de mens geen massa-product is. Ieder mens is een individu. Een zelfstandig wezen. Het ingeschapen drang naar verbinding met anderen. Niet om tot een kuddedier te worden, maar om gezamenlijk een leefbare eenheid van mensen op te bouwen. Ieder gezin, iedere familie, ieder volk heeft iets dat een ander gezin, een andere familie, een ander volk niet heeft. Het is juist het bewaren van dat eigene, het daarop terugvalen, het daarop voortbouwen, dat de zin en de vreugde aan het leven geeft.

Koedijk

H. Nijdam Lzn.

FAMILIE-BERICHTEN.

De Heer en Mevr. Vorst-Voss te 's Gravenhage en de Heer en Mevr. Nijdam-v.d. Pol te Luiderberg hebben het genoegen U kennis te geven van het huwelijk van hun

dochter Thérèse Y. Vorst

en zoon J. Th. Nijdam.

Plechtige huwelijksinzegening dinsdag 7 sept. 1965, 11 uur in de Allerh. Sacramentskerk, Sportlaan 125, 's Gravenhage.

Gelegenheid tot gelukwensen van 15.00 tot 17.00 uur, Herellaan 1.

Toekomstig adres:

Floriszstraat 63^{II}, Arnhem.

Gatze Wijnja
en
Hiltje Boersma

geven u, mede namens wederzijdse ouders, kennis van hun
voorgenomen huwelijk waarvan de voltrekking plaats vond
op vrijdag 24 sept. 1965 's middags 1.30 uur in het ge-
meentehuis van Wymbritseradeel te Sneek.

Oudega (W.) 82
Oudega (W.) 134.
September 1965

Toekomstig adres: Oudega (W.) v. Schatting 1.

Heden overleed onze lieve en zorgvolle vrouw, moeder en
grootmoeder

WIETSKE G. JANSMA

geliefde echtgenote van Jan Bangma, in de ouderdom van ruim
63 jaar, na een gelukkige echtvereniging van ruim 36 jaar.

Akkrum, 29 sept. 1965.

Jan Bangma
Maria Bangma

Haarlem: Tjerkje v.d.Velde-Bangma
Lucas v.d. Velde
Marja en Conny

Rouwdienst in de Doopsgezinde Kerk te Joure op zaterdag
2 oktober a.s. om 13.00 uur.
Waarna teraardebestelling zal plaats hebben te Westermeer.

- o -o- o -

- o -

-o-

Tot onze grote droefheid is op 12 augustus jl., na een langdurig en geduldig gedragen lijden, toch nog geheel onverwacht in Den Haag overleden onze lieve vrouw, en zorgzame moeder en grootmoeder

MARIA MAXIMILIANA JOSEPHINA

BIERMANN-NIJDAM

Mede namens verdere familie
Ir. J.G.A.M. Biermann,
kinderen en kleinkinderen.

Lausanne
21 Route du Signal

Op uitdrukkelijk verzoek van de overledene heeft de begrafenis in stilte plaats gevonden.

= Zo maar een kletspraatje =

Eens om de paar maanden krijg ik een vriendelijk verzoek van onze voorzitter, wat in 't kort neerkomt op: "Schrijf eens even wat!"

Mijn journalistieke gaven zijn nu niet bepaald om over naar huis te schrijven, al mocht ik in het verre verleden de meest fantastische opstellen op school creëren, weliswaar met een romantisch tintje, maar zulke gedachtenkronkelingen kan ik moeilijk in de Tynge ten beste geven.

Dus houd ik 't maar bij de meer nuchtere dingen onze Stichting betreffend en wel voornamelijk in de functie, die ik hierbij bekleed.

Zo heb ik vrijwel in elke Tynge de leden willen overtuigen, dat ze tachtig cent incasso-kosten kunnen besparen door uit eigen beweging te gireren, maar het resultaat is bedroevend. Ziehier het bewijs, dat mijn schrijverstalent heeft gefaald. 't Kan ook zijn, dat door de ondertekening: "de penningmeester", zonder meer gedacht wordt, oh, dat weten we wel! - Natuurlijk waren er ook wel, die aan mijn verzoek voldeden, waarvoor een woord van dank hier zeker op zijn plaats is, alleen zal ik weer heel wat briefjes moeten

pennen aan diverse leden, die zo maar wat stuurden. -
't Is mij een volkomen raadsel, hoe dit mogelijk is. Persoonlijk neem ik in januari mijn eigen giroboekje, gireer over het komende jaar de verschuldigde abonnements en contributies, controleer steeds of het over te maken bedragje met het werkelijk verschuldigde overeenkomt, maar in de praktijk blijkt mij, dat er vrij weinig mensen zijn, die dit zo serieus doen.

Hoe een dagblad met zijn tienduizenden abonnees de leesgelden binnen krijgt, blijft voor mij een open vraag. Ik prijs me gelukkig dat ik in mijn leven niet een dergelijke job bij een nieuwsblad heb bekleed, want dan had ik allang in mijn houten demietje gelegen, als U begrijpt wat ik bedoel.

Kortom mijn goede bedoelingen werden niet in daden omgezet, dus ga ik nu maar weer postgirokwitanties schrijven in de hoop, dat deze niet retourkomen met de merkwaardige mededeling: "Wordt gegireerd!"

Als U dit dan doet, doe het dan astublieft met de gemaakte kosten, anders komen deze kosten voor andermans rekening. Terwijl ik even pauseer met schrijven valt mijn oog plots op een courantenartikel in "De Telegraaf" van heden (16-10-1965) van de hand van de heer C. Boerman, wat merkwaardig genoeg éézelfde probleem behelst.

Met koppen als : "Het publiek gaat steeds meer inzien: Kwitantieloper duur en uit de tijd".

"Accept-giro's voorkomen veel rompslomp en incassokosten," zal ik hieruit het een en ander naar voren brengen, wat mogelijk voor ons van belang kan zijn.

Jammer genoeg moet ik de welverstaande tekening, waarbij het dochttertje van de moeder, die achter de deur zichtbaar verscholen is, de kwitantieloper antwoordt: "Mijn moeder is niet thuis", wat enkele herinneringen aan mijn ervaringen oproept, achterwege laten.

Nu is de Nederlandse bevolking echt wel goed voor z'n centen, maar ze is soms hopeloos ouderwets in de manier, waarop het z'n betalingen verricht. Dit is de verzuchting bij uitgeverijen etc., die uit de aard van hun bedrijf een ongelooft groot aantal - vaak kleine - bedragen hebben te innen.

Het zou allemaal zo eenvoudig kunnen, maar veel mensen houden halsstarrig vast aan de OUDERWETSE manier van de man aan de deur, die een kwitantie overhandigt. Verschrikkelijk cm-

slachtig - en wat veel erger is - reuze kostbaar. Er schijnt een simpel systeem te zijn, welke o.a. door het Gemeente Energie bedrijf in Amsterdam wordt toegepast. Een methode die het betalingsverkeer, zowel voor degene, die betalen moet als voor degene, die ontvangt aanzienlijk eenvoudiger maakt, is die van de zogenaamde accept-giro. In plaats dat iemand een kwitantie aan de deur presenteert, wordt een girokaart toegestuurd, waarop precies naam en adres staan vermeld plus het bedrag, dat betaald moet worden. Het enige, dat degene, die betalen moet, overblijft, is zijn handtekening onder de girokaart te zetten en daarmee naar het post- of girokantoor (o vrede!!!) te gaan en te storten. Het loopje, dat degenen, die geen girorekening hebben, moeten maken naar het girokantoor is menigeen te veel.

Voor het geval hij zelf al over een girorekening beschikt, wordt de situatie helemaal eenvoudig. Hij hoeft de kaart dan alleen maar ondertekend te posten en de hele betaling is in een handomdraai verricht.

Tot zover het gemak voor degene, die betalen moet. Hij heeft dus geen gezanik meer aan de deur en ook geen incassokosten meer. Het irritante gedoe, waarbij voor een bedragje van enkele guldens tachtig cent of bij herhaalde poging meer dan een gulden incassokosten moet worden gedaan, behoort zo tot het verleden.

Vooral voor gezinnen, waar man en vrouw werken of veel van huis zijn - en dus op het moment, dat een incasseerder mag worden verwacht niet thuis zijn - betekend dit een enorme vereenvoudiging.

Maar hoe dit te bereiken? Ik overwoog de directeur van het G.E.B. in Amsterdam te schrijven, hoe hij dit geleverd had, maar het genoemde courantenartikel gaf direct al antwoord op mijn vraag.

Een vriendelijk (dat is geen kunst) maar toch geen keus latend schrijven (dit wordt moeilijker + een zachte drang=) zorgde er voor dat 94 procent van de Amsterdammers keurig gebruik maakt van de accept-giro.

De overige 6 procent zijn mensen met oude muntmeters. Slechts een fractie van één procent betaalt nog per kwitantie. Ik hoop dat mij dit ook nog eens te beurt valt en uit politieke overwegingen teken ik dus nu maar als

C.v.d.S.

TAAAL-MOEILIJKHEDEN.

O, o, die Nederlandse taal.

Er zijn mensen, die tot de vreemdste resultaten komen, wanneer zij proberen hun gedachtengang op papier te zetten.

Aan de directeur van een Gasfabriek.

tot voor kort bereidde mijn vrouw alle spijzen met petroleum;

mijn vrouw moet hete zitbaden nemen. Als de kachel brandde kon ze het daar op doen;

ik wil zo graag een geyser hebben, daar wij in 6 jaar geen bad hebben durven nemen;

verzoeke weer gas, daar mijn vrouw in het kinderbad ligt, wat me door de drukte door het hoofd is gegaan;

toen ik een kachel had, deed ik vaak een hoop op de kachel, maar nu moet ik alles op het gasfornuis doen;

ik ben niet iemand die zo maar gas laat vliegen;

-o-o-o-o-o-

Aan het bureau Huisvesting.

Wij zitten zo krap, dat de mensen van die kamer naast ons, die de griep hebben, ons door de dunne muren aansteken. Als u eens poolshoogte kwam nemen, kon u ook de koorts krijgen.

De kamer is niet alleen schadelijk voor de gezondheid, maar ondergraaft ook de zedelijkheid van mijn acht-jarig zoontje.

Ik ben sedert vijf maanden getrouwd en mijn vrouw is in andere omstandigheden. Nu vraag ik u, moet dat zo blijven?

Binnen enkele weken verwacht mijn vrouw een baby en mijn zestig-jarige schoonmoeder, die onbemiddeld is;

Ik heb reumatiek en een kind van vier jaar. Dat komt allemaal door de vocht;

Als het hard waait, zijn wij met levensgevaar verbonden.

-o-o-o-o-o-

V E R K E E R D B E G R E P E N

=====

't Was in de tijd van de bevrijding.

De Canadese legers moesten ook in Nederland worden ingekwartierd. Vanzelfsprekend waren de kamers niet overal even luxieus gemeubileerd.

Bill had ook een kamer toegewezen gekregen en hoewel hij niet veeleisend was, had hij toch één wens, n.l. een kussen op zijn stoel.

Zijn hospita had er geen, maar zij wees hem een winkel waar nog wel eens wat onder de toonbank werd verkocht.

En ja, de Canadese sigaretten waren niet te versmaden in die tijd.

Dus toog Bill met een fikse lading sigaretten naar de bedoelde winkel. Jammer genoeg kende hij geen woord Nederlands en moest zich dus op de een of andere manier verstaanbaar maken.

Toen het vriendelijke winkelmeisje op hem toe kwam en vroeg wat hij wenste, wist hij anders niet te zeggen als: "Kussen!" Het meisje keek hem onthutst aan, maar schudde resoluut het hoofd.

Bill liet zich echter zomaar niet afschepen, hij deponeerde twee doosjes sigaretten op de toonbank, hetgeen een merkwaardige indruk op het winkelmeisje maakte. Met die dingen kon je immers alles?

Bill herhaalde in zuiver Nederlands "Kussen". Maar nog was het ijs niet gebroken. Weer schudde het meisje het hoofd, maar haar weerstand werd kleiner, naarmate de voorraad sigaretten groter werd.

Eindelijk besloot zij het toch maar te wagen. Die sigaretten zou ze hebben. Zij kwam achter de toonbank vandaan, trad op Bill toe en terwijl zij haar armen om zijn hals sloeg, gaf zij hem een klinkende zoen.

En hoewel een Canadese soldaat niet spoedig uit zijn evenwicht is, wist hij nu toch niet zo gauw, hoe hij het had.

Met een grijns op het gezicht, beurtelings met zijn ene hand naar zijn mond wijzend en met de andere op zijn zitvlak slaande, zei hij: "Kussen, not here..... but there.....!"

-O-O-O-O-O-

-O-O-O-

-O-

De verstrooide.

Professor. Daar schrijft mijn dochter mé, dat haar gezin is vermeerderd.

Maar ze vergeet er bij te schrijven of het een meisje of een jongen is.

Nu weet ik niet of ik grootvader of grootmoeder ben geworden.

Dromen

Dromen zijn een uiting van het geestesleven in slapende toestand. Ons bewustzijn hebben wij door de slaap verloren, maar al brengt de slaap een tijdelijke onbeweeglijkheid voor ons lichaam mee, hij kan noch onze geest, noch onze zintuigen volledig tot werkeloosheid brengen. In onze geest werken de dingen nog na, die ons overdag hebben bezig gehouden. Iedereen heeft weleens ervaren dat dingen, welke hem bij de dag hevig in beslag namen, hem ook in de droom niet loslaten. Dingen waarnaar wij verlangen of die ons zorg en leed brengen. Maar een droom beperkt zich niet alleen tot de dingen van de dag.

Uit jeugd en latere leeftijd, uit reeds overleden en nog levende bloedverwanten en vrienden, uit blijde en droevige feiten in ons leven, uit een geprikkelde fantasie, uit verlangens en uit onbestemde vrees, weeft de droom beelden samen, zonder zich te storen aan logica.

Maar ook onze zintuigen kunnen een droom opwekken of sterk beïnvloeden en hem een onverwachte wending geven. Het is opmerkelijk hoe snel een droom zich "aanpast" aan iets wat een der zintuigen treft.

Dromen zijn dikwijls onsamenhangend. De beelden volgen elkaar op zonder logisch verband. Midden in een droom veranderen soms ineens de personen, of de plaatsen, waar de droom zich afspeelt.

-o-o-o-o-o-

-o-o-o-

BESTUUR NIJDAMSTRA - STICHTING:

Voorzitter: T. Nijdam, Coornhertstr. 12, Leeuwarden
tel. 05100-22167.

Secretaresse: M.H. Nijdam-Nijholt, Robert Kochstr. 21,
Leeuwarden, tel. 05100-21232.

Penningmeester: C. v.d. Schoot Azn., Leeuwarderweg 63,
Sneek, tel. 05150-3028.

L E D E N:

H. Nijdam-Smit, Boerhavelaan 113, Groningen.

A. Vleer, H. Sytstrastraat 18, Sneek.

K. Nijdam, Anna v. Burenstraat 14, Sneek.

=====
POSTREKENING: 82.67.24 t.n.v. penningmeester NIJDAMSTRA-
STICHTING, Sneek.

FAMILIEBLAD: "De Nijdamstra-Tynge", lid/abonnees betalen:
f. 4.25 per half jaar. Donateurs (leden
f. 1.-- per half jaar).

REDACTEUR: T. Nijdam, Coornhertstr. 12, Leeuwarden.

ADMINISTRATIE: K. Nijdam, Anna v. Burenstr. 14, Sneek,
tel. 05150-3739.

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR AAN:
Anna van Burenstraat 14, Sneek, zo mo-
gelijk met opgave van nieuw adres.
